

Een paar prachtige donkere ogen kijken mij aan. Ze stralen vermoeidheid en verdriet uit. De glimlach om haar mond vormt een schril contrast. De jonge vrouw, een lichtgrijze hoofddoek om haar lieve gezicht, is met haar man en vier kleine kinderen gevlucht uit Syrië. Weg van de plek waar ze zich zo thuis voelden, waar ze een mooie toekomst aan het opbouwen waren, waar ze samen oud wilden worden. Weg van hun mooie huis dat ze na flink sparen hadden kunnen kopen, weg van de goede baan van haar man, weg van alles wat hen lief was. Maar ook weg van oorlog, geweld, bombardementen, bedreigingen, tekort aan voedsel en medische zorg. Keer op keer hadden ze hun vertrek uitgesteld, misschien zou het weer wat rustiger worden en konden ze toch blijven? Maar was geen andere keuze meer dan vluchten, in de hoop ergens in Europa een plek te vinden waar hun drie zoontjes en hun dochtertje veilig en zonder angst zouden kunnen opgroeien, waar ze tot rust zouden kunnen komen.

En nu zijn ze hier, op Lesbos. Al hun spaargeld is opgegaan aan het betalen van de mensensmokkelaars. Veel van de kleine hoeveelheid bezittingen die ze snel hadden ingepakt zijn ze kwijtgeraakt; verloren of achter moeten laten op bevel van de mensensmokkelaars. Gelukkig hadden ze beiden hun mobiele telefoon weten te verstoppert. Die zijn juist nu zo belangrijk, want hoe kun je anders contact zoeken met de buitenwereld, met hulpdiensten, met familieleden die ook op de vlucht zijn geslagen maar een andere vluchtroute moesten nemen? Ze knijpt het toestel nog eens extra stevig vast in haar handen.

Bij aankomst op het eiland kregen ze een tentje toegewezen in het grote vluchtelingenkamp Moria. Een kamp waar al bijna 7000 andere vluchtelingen verbleven. Het is er vol en vies, er zijn constant spanningen tussen de verschillende nationaliteiten en geloofsrichtingen. De bewoners hebben vaak korte lontjes en er zijn veel ruzies en vechtpartijen. De opgelopen trauma's, de frustratie, het verdriet om dierbaren die verloren zijn, de wanhoop, de onzekerheid over de toekomst, het maakt dat er om niets een felle ruzie kan ontstaan. Samen met haar man probeert ze haar kinderen er ver van weg te houden, maar dat lukt lang niet altijd; het kamp is zo vol. De angst in de ogen van haar kinderen als er tussen groepen mannen weer eens op los geslagen wordt doet haar pijn. Ze vluchtten uit hun dierbare Syrië weg in de hoop die angst juist weg te kunnen nemen. Ze is blij dat het gelukt is om met het hele gezin op Lesbos aan te komen, maar haar zorgen over de toekomst zijn er niet minder om.

Op een nacht wordt haar 5-jarig dochtertje ziek, heel erg ziek. Het kleine meisje vecht voor haar leven, maar de juiste medische zorg komt te laat. Haar dochtertje sterft, het gezin in onbeschrijflijk verdriet achterlatend. Dit verdriet, het kan er – naast al die andere trauma's, de angst en wanhoop – bijna niet meer bij Gelukkig regelen hulpverleners dat het gezin zo snel mogelijk wordt overgeplaatst naar Kara Tepe, het kamp waar kwetsbare vluchtelingen een veiliger en rustiger plek geboden wordt. Ze krijgen een zogenoemde isobox toegewezen, een containerwoning met twee stapelbedden en elektriciteit. Een psycholoog wordt betrokken bij de begeleiding van het gezin. De eerste ochtend wordt er op de deur van hun cabin geklopt. Er heerst een vredige rust op het kamp. Haar man doet open en houdt de deur op een heel klein kiertje. Er staat iemand met een papieren zak, een stokbrood en vijf bananen in de hand: 'Goodmorning, how are you, everything ok? Here's your breakfast.' Ze verstaat er niet veel van. Haar man pakt de zak aan en sluit de deur. De kinderen staan ongeduldig om hem heen: Wat zit er in die zak? Mogen we een banaan? Later begrijpt ze dat dit het ontbijt is dat elke dag door vrijwilligers van hulporganisatie Because We Carry wordt uitgereikt aan alle bewoners van Kara Tepe.

Haar drie zoontjes willen buiten spelen en even later komen ze zeggen dat ze naar die grote tent gaan, want daar zijn allemaal leuke dingen te doen voor kinderen. De jonge vrouw en haar man zijn moe, doodmoe, en laten de jongens gaan, afleiding is goed voor ze. Zij zelf blijven in de cabin, de deur stevig gesloten.

In de loop van de week durven ze de deur van de cabin steeds wat verder open te doen als er geklopt wordt. Dankbaar nemen ze elke ochtend het ontbijt in ontvangst, voorzichtig glimlachend in reactie op de warme woorden van de vrijwilliger. Op een vroege ochtend aan het eind van de week zegt haar man dat hij buiten gaat zitten, op een van de dekens die ze bij hun aankomst hadden gekregen. De jonge vrouw besluit nog binnen te blijven, maar de deur van de cabin mag wagenwijd open blijven staan zodat ze hen kan zien en horen. Ze voelt zich wat minder gestrest, ondanks dat het verdriet nog door haar lichaam giert. Ze ziet dat haar man zich ook iets beter kan ontspannen, al hoorde ze hem vannacht nog huilen in zijn slaap. De rust en aandacht die ze krijgen in Kara Tepe doen hen allemaal zichtbaar goed. De vrijwilligers en de bolderkar met daarin de ontbijtjes komen dichterbij. Haar man wenkt de vrijwilligers, groet hen en zegt tegen hun zoontjes, die inmiddels naast hem op de deken zijn gaan zitten, dat zij de vrijwilligers een hand moeten geven. Hij glimlacht en vraagt of hij en zijn zoontjes met hen op de foto mogen. Een van de vrijwilligers kijkt richting de cabin en ziet de jonge vrouw zitten. Ze lacht en zwaait naar haar. De vrouw zwaait terug en om haar mond plooit zich een glimlach. Maar haar ogen? Nee, die lachen nog niet

De Nederlandse Stichting Because We Carry is opgericht in november 2015 en actief op het Griekse eiland Lesbos, waar zij wekelijks een team van zeven vrijwilligers inzetten in met name vluchtelingenkamp Kara Tepe. In dit kamp worden ca. 1300 kwetsbare vluchtelingen opgevangen (zoals gezinnen met kleine kinderen, alleenstaande jonge ouders, alleenstaande jongeren, gezinnen met een gehandicapte) waarvoor de situatie in het grote vluchtelingenkamp Moria te onrustig of te gevaarlijk werd.

Elke dag deelt het vrijwilligersteam persoonlijk een ontbijt uit aan de bewoners van het kamp, organiseren zij activiteiten voor kinderen, vrouwen, mannen en elke week een feestavond voor alle bewoners. Daarnaast onderneemt Because We Carry direct actie als er tekorten dreigen in bijvoorbeeld babymelkpoeder, luiers, de eerste kleertjes voor pasgeborenen, winter- of zomerkleding. In dat geval wordt er meteen een (geld)inzamelingsactie gestart via sociale media. Om hun hulp zo efficiënt mogelijk te laten zijn wordt ter plekke bepaald waar op dat moment het meest behoefte aan is.

*Naast deze puur praktische zaken proberen de teams van Because We Carry ook een glimlach, respect en persoonlijke aandacht te brengen. Het is een organisatie van daadkrachtige naastenliefde en hun motto is dan ook **#nietlullenmaarpoetsen**.*

Because We Carry werkt dagelijks intensief samen met andere hulporganisaties die actief zijn in de vluchtelingenkampen op Lesbos, zoals Movement On The Ground en Artsen Zonder Grenzen. De stichting heeft een UNHCR-erkenning en een ANBI-status. De teams van vrijwilligers betalen hun reis- en verblijfkosten geheel zelf en zorgen voor inzameling van donatiegelden. Elke gedoneerde euro komt rechtstreeks bij zijn doel terecht.